

Arrest

nr. 102 735 van 13 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. QUIRYNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 23 december 2002, onder een andere identiteit, een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 januari 2003 de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 28 maart 2003 nam de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.4. Verzoeker diende op 28 juli 2005 onder een andere identiteit een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 25 juli 2005 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.5. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 5 oktober 2005 de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal.

1.6. Op 24 november 2005 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van verzoeker een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

1.7. Verzoeker diende op 8 februari 2006, onder een andere identiteit, een nieuwe asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 8 maart 2006 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.9. Verzoeker diende op 13 september 2006 onder een andere identiteit een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 22 december 2002 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.10. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 20 september 2006 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.11. Verzoeker diende op 21 februari 2007 onder een andere identiteit een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 22 december 2002 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.12. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 6 maart 2007 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.13. Verzoeker diende op 12 maart 2008 onder een andere identiteit, een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 22 december 2002 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.14. Via een op 28 mei 2008 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.15. De adjunct-commissaris nam op 29 augustus 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.16. Verzoeker diende op 19 januari 2009, onder een andere identiteit, een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 22 december 2002 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.17. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 18 februari 2009 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.18. Op 23 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam 17 september 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod gedurende drie jaar. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.20. Op 12 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 26 december 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie [G. V.], adviseur, wordt aan de persoon die verklaart zich [A. A.] te noemen, geboren te Mogadishu op 02.07.1979, en welke verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, Alias [A. H. F.], geboren op 01.07.1979, [A. A.], geboren op 02.07.1979

het bevel gegeven om ten laatste op 02.01.2013 het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

+ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene is niet in het bezit van een [...] paspoort voorzien van een geldig visum.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan gewone diefstal ; aan diefstal, op heterdaad betrapt, met geweld om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om zijn vlucht te verzekeren ; aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal met geweld of bedreigingen ; aan diefstal, op heterdaad betrapt, met geweld om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om zijn vlucht te verzekeren door 2 of meer personen.

De betrokkene is onderworpen aan een inreisverbod dat hem betekend werd op 17.09.2012

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 17.09.2012

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar om de volgende redenen:

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING :

-Betrokkene werd op 26.07.2006 veroordeeld door correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden uit hoofde van gewone diefstal.

-Betrokkene werd op 09.07.2007 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel van 3 jaar behalve 6 maanden effectieve uit hoofde van diefstal met geweld of be[d]reigingen ; diefstal, op heterdaad betrapt, met geweld om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om zijn vlucht te verzekeren.

-Betrokkene werd op 26.11.2008 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden uit hoofde van gewone diefstal.

-Betrokkene werd op 08.02.2010 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 maanden uit hoofde van diefstal, op heterdaad betrapt, met geweld om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om zijn vlucht te verzekeren door 2 of meer personen, gewone diefstal.

-Betrokkene wordt verdacht van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Betrokkene heeft geen lessen getrokken uit de vele waarschuwingen die hem door de Belgische Justitie werden gegeven.

Overwegende het winstgevende en herhaaldelijk karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker om hem toelating te verlenen om zich opnieuw in Nederland te vestigen zo hij voor dit land zou beschikken over een rechtsgeldige verblijfsvergunning. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen dat een vreemdeling toegelaten dient te worden om zich in een bepaald land te vestigen.

In zoverre het beroep erop is gericht de Raad in de plaats van het bevoegde bestuur te laten beslissen over het bestaan van een verblijfs- of vestigingsrecht is het onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 49/4 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het principe van de goede administratie.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Dat genoemde beslissing gemotiveerd wordt door een beweerd crimineel verleden.

Dat deze beslissing aan verzoeker betekend werd op 26.12.2012 wanneer hij aangehouden was en verbleef in de gevangenis van Antwerpen.

Dat verzoeker over geen enkel papier beschikt en enkel en alleen beweert dat hij verblijfsrechten heeft om in Nederland te verblijven tot uiterlijk 2016 en hij in Nederland enkel en alleen een soort daklozenvergoeding zou ontvangen ; dat hij deze beweringen door geen documenten kan staven.

Dat verzoeker thans opnieuw aangehouden is en verzet heeft aangetekend tegen twee nieuwe verstekvonnissen die hem als zijn betekend.

Dat na inzage van de strafdossier blijkt dat op het officieel strafregister alleen een veroordeling is vermeld van 1 jaar bij vonnis dd.12.11.2009.

Dat verzoeker geen andere keuze heeft dan beroep aan te tekenen tegen deze beslissing daar de handhaving ervan zelfs tot gevolg zou hebben dat hij niet meer terug naar Nederland kan , waar hij toelating tot verblijf zou hebben.

Dat verzoeker aan zijn raadsman heeft verklaard doch dit niet kan bewijzen met stukken dat hij voorheen als minderjarige vanuit Somalië naar Nederland is gekomen in het kader van familiehereniging met zijn ouders , die voorheen in Nederland reeds zouden zijn erkend als politieke vluchtelingen.

Dat verzoeker de feitelikheden betwist die beweerd worden in de beroepen beslissing zodat geoordeeld werd zonder juiste kennis van zaken.

Dat zodoende de beroepen beslissing onvoldoende en onjuist is gemotiveerd geworden.

Dat het beweerd verblijfsrecht van verzoeker in Nederland in gevaar komt door zonder meer uitvoering te geven aan de beroepen beslissing.

Dat het onbillijk en onmenselijk is om verzoeker niet langer toe te laten in landen waar hij voorheen als minderjarige ongewild naar toe kwam en dat verzoeker evenmin kansen heeft om opnieuw naar Somalië te trekken.

Dat minstens toelating zou dienen verleend te worden dat verzoeker zich opnieuw in Nederland zou vestigen zo het juist [is] dat hij voor dit land zou beschikken over een rechtsgeldige verblijfsvergunning."

4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De Raad is daarnaast bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en op basis van de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat hij een aantal strafrechtelijke inbreuken beging die toelaten te concluderen dat hij de openbare orde en de nationale veiligheid schaadt en dat hij voorheen reeds werd onderworpen aan een inreisverbod.

Verzoeker geeft te kennen de feitelikheden te betwisten die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker niet beschikt over een paspoort met visum of enig visumvervangend document. Verzoeker erkent bovendien in zijn verzoekschrift dat hij *"over geen enkel papier beschikt"*. De stelling van verweerder dat verzoeker op 17 september 2012 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod ter kennis werd gebracht vindt voorts evenzeer steun in het door verweerder neergelegde administratief dossier. Dit dossier leert de Raad bovendien dat verzoeker herhaaldelijk strafrechtelijke inbreuken pleegde en het is niet kennelijk onredelijk om op basis van de door verweerder verzamelde gegevens te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De bewering van verzoeker, die verschillende aliassen gebruikt, dat in zijn strafregister slechts één veroordeling wordt vermeld en dat hij verzet aantekende tegen een aantal verstekvonnissen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en laat niet toe te besluiten dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoeker – die daarenboven aan de politiediensten verklaarde dat stelen zijn beroep is, dat hij dit dagelijks doet en ook zal blijven doen – door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Nu geenszins blijkt dat verzoeker enig verblijfrecht in Nederland kan laten gelden kan hij ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het onbillijk is om een beslissing te nemen waardoor zijn verblijfsrecht in Nederland in gevaar komt. De bewering van verzoeker dat hij in het raam van een familiehereniging naar Nederland afreisde om er zijn ouders te vervoegen is daarnaast in strijd met de verklaringen die hij bij verweerder aflegde en waarbij hij aangaf dat zijn ouders werden gedood in Somalië.

De uiteenzetting van verzoeker laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief, daar een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing, gelet op het hem eerder betekende

bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, hoe dan ook niet leidt tot de vaststelling dat het hem is toegestaan naar Nederland te reizen.

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

4.2.4. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat het principe van een goede administratie werd miskend. Hij beperkt zich namelijk tot het voorhouden dat zijn ouders in Nederland als politiek vluchtelingen werden erkend en dat hij ook in dit land verbleef maar brengt geen enkel stuk aan dat zijn beweringen – die zoals reeds gesteld in strijd zijn met zijn eerdere verklaringen – kan staven.

4.2.5. Waar verzoeker nog verwijst naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden geduoid dat deze wetsartikelen definiëren in welke gevallen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die een asielaanvraag indient. Los van de vaststelling dat de bevoegde diensten reeds herhaaldelijk hebben vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen antwoord is op een asielaanvraag en dat deze beslissing verzoeker ook niet verhindert om een asielaanvraag in te dienen wanneer hij meent dat hij heden in de voorwaarden is voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat voormelde wetsartikelen werden geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK